

Anmälan mot Miljö- och byggnämnden i Valdemarsviks kommun angående handläggningen av ett miljöärende

Anmälan

AA framförde i en skrivelse till JO klagomål mot Miljö- och byggnämnden i Valdemarsviks kommun. Han var kritisk till hur nämnden hade handlagt ett klagomålsärende rörande en avloppsanläggning på grannfastigheten.

Av handlingarna i ärendet framgick i huvudsak följande. Sommaren 1999 framförde AA klagomål till miljö- och byggnämnden, vattenprover togs och den 16 september fattade nämnden ett beslut och konstaterade att ingen olägenhet som kunde härledas till avloppsanläggningen hade konstaterats. Under första halvåret 2000 kontaktade AA vid ett flertal tillfällen per telefon miljö- och byggnämnden med förnyade klagomål. Den 24 juli 2000 gav AA in en skrift till tekniska förvaltningen i Valdemarsvik och ett nytt ärende lades upp. Han förelades att förtydliga sin skrivelse och kom den 31 juli 2000 in med ytterligare en skrivelse. I skrivelse den 10 augusti 2000 informerades AA om att tekniska förvaltningen hade mottagit skrivelserna, att dessa uppfattades som klagomål på vattenskadorna på betesmark, att miljö- och byggnämnden tidigare hade behandlat samma frågeställning, att ärendet var avslutat samt att förvaltningen inte ansåg att något nytt som gav anledning till en förnyad prövning hade framkommit. Därefter har AA vid telefonsamtal fått besked om att det inte finns skäl till förnyad prövning från miljö- och byggnämndens sida.

Utredning

Muntliga upplysningar inhämtades i april 2002 från tekniska förvaltningen i kommunen varvid följande framkom. AA överklagade inte miljö- och byggnämndens beslut av den 16 september 1999 men kom därefter in med ytterligare klagomål och begärde förnyad utredning av avloppsvattnet från grannfastigheten. Förvaltningen informerade AA om att den skulle ta upp saken till prövning om det framkom några nya omständigheter. Representanter från förvaltningen besökte platsen men kunde inte notera några nya omständigheter. Några andra åtgärder hade inte vidtagits.

Ärendet remitterades därefter till miljö- och byggnämnden för utredning och yttrande angående handläggningen av AA:s klagomål efter nämndens beslut den 16 september 1999. I remissvaret anfördes bl.a. följande.

I miljö- och byggnadsnämndens beslut 1999-09-16, § 210 behandlas en skrivelse gällande försumpad mark på fastigheten --, fastighetsägare AA. AA anser att orsaken till försumpningen av marken är upprustningen av avloppsanläggningen på fastigheten --. Miljö- och byggnämnden ansåg att ingen olägenhet som kan härledas till avloppsanläggningen på fastigheten 1:76 har konstaterats. Bedömningen har gjorts med utgångspunkt utifrån de delar av miljöbalken där miljö- och byggnämnden är tillsynsmyndighet.

Miljö- och byggnämndens beslut 1999-09-16, § 210 överklagades inte. Efter miljö- och byggnämndens beslut har AA fortsatt att kontakta miljö- och hälsoskyddsinspektörerna. AA har under ärendets gång och efter beslutet vid flera tillfällen varit mycket otrevlig och framfört omotiverade klagomål på miljö- och hälsoskyddsinspektörerna. Miljö- och hälsoskyddsinspektörerna framförde under våren 2000 önskemål om att vidare kontakter skulle ske via förvaltningschefen. Förvaltningschefen har därefter haft skriftlig och muntlig kontakt med AA. AA har också fått framföra sina synpunkter och diskutera frågan med kommunalråd BB samt under dennes frånvaro med t f kommunalråd CC. En redovisning av kontakterna efter miljö- och byggnämndens beslut finns i separat bilaga.

Miljö- och byggnämndens ordförande har efter hand muntligt informerats om "vad som hänt" efter miljö- och byggnämndens beslut.

Vid handläggningen har bedömts att de synpunkter som AA framfört efter miljö- och byggnämndens beslut inte föranleder en ny prövning.

Till remissvaret var fogat minnesanteckningar avseende kontakterna med AA efter den 16 september 1999.

AA har kommenterat remissvaret.

Bedömning

Ärenden som anhängiggörs hos en kommunal nämnd skall alltid avslutas genom ett formligt beslut. Innebörden av beslutet avgörs av omständigheterna i det enskilda fallet. Beslutet kan t.ex. vara ett konstaterande att ingen störning förekommer, varför klagomålet avslutas utan åtgärd. Det kan också röra sig om ett beslut där sakfrågan inte behandlas och som går ut på t.ex. avvisning eller avskrivning av en anmälan. Om beslutet kan anses gå klaganden emot kan beslutet överklagas av denne. I sådant fall skall klaganden enligt 21 § förvaltningslagen (1986:223) under rättas om hur han kan överklaga beslutet. Även när den som har inkommit med ett klagomål inte berörs av beslutet i sådan mån att han eller hon har rätt att överklaga beslutet kan det – med hänsyn till intresset av att upprätthålla allmänhetens förtroende för myndigheterna – i många fall vara lämpligt att underrätta klaganden om hur ärendet har avgjorts. Det anförda innebär att det i varje ärende som är registrerat skall finnas en handling med det formliga beslut som avslutat ärendet.

AA:s klagomål gav upphov till två ärenden av vilka det första avslutades den 16 september 1999 med ett formligt beslut med fullföljdshänvisning. Därefter har AA inkommit med ytterligare klagomål. Dessa framfördes inledningsvis per telefon och föranledde därvid inte att något nytt ärende lades upp utan antecknades i det redan avslutade ärendet. Sedan AA inkommit med en skrift lades emellertid ett nytt

ärendet upp. Efter viss skriftväxling informerades AA den 10 augusti 2000 om att Tekniska förvaltningen inte ansåg att något nytt som gav anledning till förnyad prövning hade kommit fram. Därefter har några åtgärder utöver inkommande samtal från AA inte ägt rum. Något formligt beslut har inte fattats i ärendet. Oavsett vilken bedömning nämnden gjorde av AA:s förnyade klagomål borde dessa redan när de framfördes per telefon ha föranlett att ett nytt ärende lades upp. Det nya ärendet skulle efter nämndens prövning, på sätt som jag nyss har redovisat, ha avslutats med ett formligt beslut.

Med den kritik som ligger i det nyss sagda avslutar jag ärendet.